

Rachel drukte haar pop steviger tegen haar borst en staaarde naar het donkere wezen dat uit de struiken naar haar keek. Tenminste, zij dacht dat het naar haar keek. Het was moeilijk te zeggen, want de ogen waren even donker als de rest, behalve wanneer het licht er net goed op viel; dan hadden ze een goudkleurige glans.

Ze had eerder dieren in het bos gezien, konijnen, wasberen en eekhoorns, en dergelijke, maar dit dier was groter. Het was even groot als zij, misschien groter. Beren waren donker. Ze vroeg zich af of het een beer kon zijn.

Maar dit was niet bepaald het bos, want het was overdekt. Ze was nooit eerder in een overdekt bos geweest. Ze vroeg zich af of er dieren in overdekte bossen waren, zoals in de bossen in de openlucht.

Ze zou misschien bang zijn geweest als Chase niet bij haar was. Ze wist dat ze bij hem veilig was. Chase was de dapperste man die ze ooit had gezien. Toch was ze een beetje bang. Chase had haar gezegd dat zij het dapperste kleine meisje was dat hij kende. Zij wilde niet dat hij zou denken dat ze bang was voor een of ander groot konijn.

Misschien was het dat alleen maar: een groot konijn dat op een steen zat of zoiets. Maar konijnen hadden lange oren. Misschien was het echt een beer. Ze stak de voet van haar pop in haar mond.

Ze draaide zich om en keek het pad af, over de mooie bloemen en lage muren bedekt met wingerd, en over het gras naar de plek waar Chase met Zedd, de tovenaar, aan het praten was. Ze stonden bij een stenen tafel terwijl ze naar de kistjes keken en overlegden wat ze ermee zouden doen. Rachel was blij dat die gemene Darken Rahl ze niet kreeg en dat hij nooit meer iemand kwaad zou kunnen doen.

Rachel draaide zich om en keek voor alle zekerheid of het donkere wezen niet dichterbij haar toe kwam. Het was verdwenen. Ze keek rond, maar zag het nergens.

‘Sara, waar denk je dat hij heen is gegaan?’ fluisterde zij.

Haar pop had geen antwoord. Rachel beet op Sara’s voet en begon naar Chase toe te lopen. Haar voeten wilden rennen, maar ze wilde niet dat Chase zou denken dat ze niet dapper was. Hij had gezegd dat ze dapper

was, en dat gaf haar een prettig gevoel. Ze keek onderzoekend over haar schouder terwijl ze liep, maar ze zag het donkere wezen nergens. Misschien woonde het in een hol, en was het daarheen gegaan. Haar voeten wilden nog steeds rennen, maar ze hield ze in bedwang.

Toen Rachel bij Chase kwam, drukte ze zich tegen hem aan en omklemde zijn been. Hij en Zedd waren aan het praten en zij wist dat het ongeleefd was om hen in de rede te vallen, dus sabbelde ze op Sara's voet terwijl ze wachtte.

'Dus wat zou er kunnen gebeuren als je het deksel gewoon dichtdeed?' vroeg Chase aan de tovenaar.

'Van alles!' Zedd stak zijn magere armen in de lucht. Zijn golvende witte haar was gladgestreken maar stak toch nog hier en daar uit. 'Hoe moet ik dat weten? Dat ik toevallig weet wat de kistjes van Orden zijn, wil nog niet zeggen dat ik weet wat ik ermee moet doen nu Darken Rahl er een heeft opengemaakt. De magie van Orden heeft hem gedood omdat hij dat deed. Die had de wereld kunnen vernietigen. Die zou mij kunnen doden omdat ik het dichtdoe. Of erger.'

Chase zuchtte. 'Nou, we kunnen ze toch niet zomaar laten staan? Moeten we niet iets doen?'

De tovenaar fronste zijn voorhoofd en keek nadenkend naar de kistjes. Nadat hij meer dan een minuut had gezweven, trok Rachel aan de mouw van Chase. Hij keek omlaag naar haar.

'Chase...'

'"Chase"? Ik heb je verteld wat de regels waren.' Hij zette zijn handen in zijn zij en vertrok zijn gezicht in een poging om er gemeen uit te zien, tot ze giechelde en zijn been nog steviger omklemde. 'Je bent pas een paar weken mijn dochter en je overtreedt de regels nu al. Ik heb je al eerder gezegd dat je mij "vader" moet noemen. Geen van mijn kinderen mag me Chase noemen. Begrepen?'

Rachel grinnikte en knikte. 'Ja, Ch... vader.'

Hij rolde met zijn ogen en schudde zijn hoofd. Toen maakte hij haar haren in de war. 'Wat is er?'

'Er zit een of ander groot beest in de bomen. Ik denk dat het misschien een beer is, of erger. Ik denk dat je je zwaard te voorschijn moet halen en moet gaan kijken.'

Hij lachte. 'Een beer! Hier binnen?' Hij lachte opnieuw. 'Dit is een overdekte tuin, Rachel. Er zijn geen bomen in een overdekte tuin. Misschien was het een schaduw. Het licht doet hier binnen vreemde dingen.'

Zij schudde haar hoofd. 'Ik denk het niet, Ch... vader. Hij keek naar me.'

Hij glimlachte, maakte haar haren weer in de war en legde zijn grote hand tegen de zijkant van haar gezicht en drukte haar hoofd tegen zijn been.

'Dan blijf je maar gewoon bij mij; dan doet hij je niks.'

Ze sabbelde op Sara's voet en knikte terwijl ze haar hoofd tegen zijn been hield. Ze voelde zich niet meer zo bang nu zijn hand op haar rustte, en keek dus weer naar de bomen.

Het donkere wezen, dat grotendeels verborgen was door een van de met

wingerd bedekte muren, schoot dichterbij. Rachel beet harder op Sara's voet en jammerde heel even zacht toen ze naar Chase opkeek. Hij wees naar de kistjes.

'En wat is dat nu eigenlijk voor ding, die steen, dat juweel of wat het dan ook is? Komt het uit het kistje?'

Zedd knikte. 'Inderdaad. Maar ik wil niet zeggen wat ik denk dat het is voor ik er zeker van ben. In elk geval niet hardop.'

'Vader,' jammerde Rachel, 'het komt dichterbij.'

Hij keek omlaag. 'Goed, hou jij het maar voor me in de gaten.' Hij keek weer naar de tovenaar. 'Wat bedoel je, je wilt het niet zeggen? Denk je dat het iets te maken heeft met wat je zei over de sluier van de onderwereld, dat die mogelijk gescheurd is?'

Zedd fronste zijn voorhoofd terwijl hij met zijn magere vingers over zijn gladde kin wreef en neerkeek op de zwarte edelsteen die voor het open kistje lag. 'Daar ben ik inderdaad bang voor.'

Rachel keek naar de muur om te zien waar het donkere wezen was. Ze schrok toen ze zag dat de handen zich over de rand van de muur uitstrekten. Het was een heel stuk dichterbij.

Maar het waren geen handen. Het waren klauwen. Lange gebogen klauwen.

Ze keek op naar Chase, naar al zijn wapens, alleen maar om er zeker van te zijn dat hij er genoeg had. Hij had messen, een heleboel messen rond zijn middel, een zwaard achter op zijn schouder gebonden, een grote bijl die aan zijn riem hing, een paar andere dingen die op knuppels leken waar scherpe punten uitstaken, die ook aan zijn riem hingen, en een kruisboog op zijn rug. Ze hoopte dat het genoeg was.

Al die wapens maakten andere mensen bang, maar ze schenen het donkere wezen dat dichterbij kwam geen angst aan te jagen. En de tovenaar had niet eens een mes. Hij droeg alleen maar dat eenvoudige, bruine gewaad. En hij was heel erg mager. Niet fors, zoals Chase. Maar tovenaars hadden magie. Misschien kon hij met zijn magie het donkere wezen weg-jagen.

Magie! Rachel herinnerde zich het magische vuurstokje dat tovenaar Giller haar gegeven had. Ze stak haar hand in haar zak en sloot haar vingers eromheen. Misschien zou Chase haar hulp nodig hebben. Ze zou zorgen dat dat wezen haar nieuwe vader geen kwaad deed. Ze zou dapper zijn.

'Is het gevaarlijk?'

Zedd keek van onder zijn wenkbrauwen naar Chase. 'Als het is wat ik denk, en als het in verkeerde handen zou vallen, zou "gevaarlijk" nog veel te zacht uitgedrukt zijn.'

'Misschien moeten we het dan in een diep gat gooien, of vernietigen.'

'Dat kan niet. Misschien hebben we het nodig.'

'En als we het verstoppen?'

'Daar dacht ik ook aan. Het probleem is waar. Er zijn dingen waar we rekening mee moeten houden. Ik moet Adie meenemen naar Aydindril en de

profetieën met haar bestuderen voor ik zeker weet wat ik met die steen moet doen, en wat ik met de kistjes aan moet.’

‘En tot die tijd? Zolang je het niet zeker weet?’

Rachel keek naar het donkere wezen. Het was dichterbij, even dichtbij als de muur. Het had zijn klauwen over de bovenkant van de muur geslagen, tilde zijn kop op en keek recht in haar ogen.

Het wezen grijnsde haar aan, en liet zijn lange, scherpe tanden zien. Haar adem stokte haar in de keel. Zijn schouders schokten. Het lachte. Rachels ogen konden niet nòg groter worden. Ze hoorde haar hartslagen als een suizend geluid in haar oren.

‘Vader...’ jengelde ze met een benepen stemmetje.

Hij keek niet omlaag. Hij suste haar alleen maar. Het wezen sloeg zijn poot over de muur en viel ervoor neer, terwijl het nog steeds naar haar keek, en nog steeds lachte. Zijn glanzende ogen keken naar Chase en Zedd. Het siste en lachte terwijl het neerhurkte.

Rachel trok Chase aan zijn broekspijp en deed haar best om haar stem te laten horen.

‘Goed Rachel. Zedd, ik weet nog steeds niet...’

Het donkere wezen sprong jankend te voorschijn. Het schoot naar voren als een bliksemflits, niet meer dan een zwarte veeg. Rachel gilte. Chase draaide zich net om toen het hem raakte. Klauwen flitsten door de lucht. Chase viel op de grond toen het wezen Zedd besprong.

De armen van de tovenaars zwaaiden wild in het rond. Lichtflitsen schoten uit Zedds vingers, ketsten van het donkere wezen af en wierpen aarde of stenen op de plek waar ze de grond raakten. Het wezen sloeg Zedd tegen de grond.

Met een luid jankend gelach sprong het weer op Chase, terwijl die de bijl uit zijn riem trok. Rachel gilte weer toen de klauwen Chase openreten. Het wezen was sneller dan elk ander beest dat ze ooit had gezien. Zijn klauwen waren niet meer dan een vage vlek.

Rachel was doodsbang dat Chase zou worden gewond. Het wezen sloeg Chase de bijl uit de hand, terwijl het die vreselijke lach uitstootte. Het verwondde Chase. Rachel had het vuurstokje in haar hand.

Ze sprong naar voren en legde het vuurstokje op zijn rug. Ze riep de magische woorden om het vuurstokje zijn werk te laten doen: ‘Brand voor mij!’

Het donkere wezen vloog in brand. Het slaakte een afgrijselijke kreet toen het naar haar toe wentelde. Zijn bek ging wijd open, zijn tanden klaptten op elkaar en aan alle kanten sloegen de vlammen uit zijn lichaam. Het lachte opnieuw, maar niet zoals mensen lachten wanneer ze dingen grappig vonden. Van zijn lach kreeg ze kippevel. Het boog zich voorover en begon naar haar toe te lopen, en brandde nog steeds, terwijl Rachel terugdeinsde.

Chase gromde en gooide een van de knuppels met de scherpe uitstekende punten. De knuppel raakte de rug van het wezen en bleef in zijn schouder steken. Het keek om naar Chase en lachte, reikte naar achteren en trok de

knuppel uit zijn rug. Het ging opnieuw op Chase af.

Zedd was overeind gekomen. Vuur vloog uit zijn vingers en overdekte het wezen met nog meer vlammen. Het lachte Zedd uit. Al het vuur doofde. Rook steeg van hem op. Zijn lichaam zag er net zo uit als voordat hij in brand stond. Eigenlijk had hij eruitgezien alsof hij voordat Rachel hem in brand had gestoken al geblakerd was.

Chase stond overeind en hij was besmeurd met bloed. Rachel begon te huilen toen ze dat zag. Chase griste de kruisboog van zijn rug en in een oogwenk schoot hij een pijl af. Die bleef in de borst van het wezen steken. Met die verschrikkelijke lach trok het de pijl uit zijn lichaam.

Chase gooidde de kruisboog weg en rukte het zwaard over zijn schouder uit de schede, rende op het wezen af, en sprong eroverheen terwijl hij het met het zwaard stak. Het wezen liep zo hard dat Chase miste. Zedd deed iets waardoor het over het gras rolde. Chase ging voor Rachel staan, duwde haar met één hand achteruit terwijl hij het zwaard in de andere hield.

Het wezen sprong weer overeind en keek van de een naar de ander.

‘Lopen!’ gilde Zedd tegen hen. ‘Niet rennen! Niet stilstaan!’

Chase greep Rachels pols en begon achteruit te lopen. Zedd begon ook achteruit te lopen. Het donkere wezen hield op met lachen en keek hen een voor een met knipperende ogen aan. Chase ademde zwaar. In zijn hemd van maliën en de bruin leren tuniek daaronder zaten grote scheuren van de klauwen. Rachel moest weer huilen toen ze zag dat hij onder het bloed zat. Bloed stroomde langs zijn arm naar beneden op haar hand. Ze wilde niet dat hij gewond was. Ze hield vreselijk veel van hem. Ze klemde Sara en het vuurstokje nog steviger vast.

Zedd bleef staan. ‘Blijf lopen,’ zei hij tegen Chase.

Het donkere wezen keek naar Zedd, en er verscheen weer een grote grijns met scherpe tanden op zijn gezicht. Het lachte zijn afschuwelijke lach en reet de grond open toen het ineens op de tovenaar af stormde.

Zedd wierp zijn handen in de lucht. Aarde en gras vlogen rond het wezen op. Het werd de lucht in getild. Blauwe bliksemschichten troffen het van alle kanten voor het op de grond viel. Het stootte een lachend gejack uit terwijl het met een bons rokend neerviel.

Er gebeurde nog iets anders. Rachel wist niet wat, maar het wezen bleef met uitgestrekte armen staan, alsof het probeerde te rennen, maar zijn poten vastzaten. Het jankte en kronkelde, maar kon zich niet bewegen. Zedds armen wervelden in cirkels rond en hij wierp ze nogmaals naar voren. De grond schudde als door donder en het wezen werd door lichtflitsen getroffen. Het lachte en er klonk een geluid als van iets dat brak, als hout dat knapt, en het wezen ging op Zedd af.

Zedd begon weer te lopen. Het wezen bleef staan en fronste. Toen bleef ook de tovenaar staan en weer wierp hij zijn armen naar voren. Een verschrikkelijke vuurbal vloog door de lucht naar het wezen toe toen het op Zedd af rende. De vuurbal maakte een hard gillend geluid en werd groter toen hij naar het donkere wezen toe vloog.

Het vuur sloeg zo hard in dat de grond ervan schudde. Het blauwe en ge-

le licht was zo fel dat Rachel haar ogen moest dichtknijpen terwijl ze achteruitdeinsde. De vuurbal bleef hangen op de plaats waar het wezen brullend in brand vloog.

Het donkere wezen stapte rokend uit de vlammen, met schokkende schouders van het lachen. De vlammen doofden tot kleine vonken die in de lucht rondvlogen.

‘Verdorie,’ zei de tovenaar terwijl hij achteruit begon te lopen.

Rachel wist niet wat ‘verdorie’ betekende, maar Chase had Zedd gewaarschuwd het niet te zeggen als er kleine potjes met grote oren bij waren. Ze wist ook niet wat dat betekende. Het golvende witte haar van de tovenaar was helemaal in de war en piekte alle kanten uit.

Rachel en Chase waren op het pad door de bomen, bijna bij de deur. Zedd liep achteruit naar hen toe terwijl het donkere wezen toekeek. Zedd bleef staan en opnieuw kwam het wezen achter hen aan.

Muren van vuur schoten voor hem omhoog. De lucht stonk naar rook en daverde van de herrie. Het wezen liep door de muur van vuur heen. Zedd maakte er nog een, maar daar stapte hij ook doorheen.

Toen de tovenaar weer begon te lopen, bleef het wezen bij een lage, met wingerd begroeide muur staan kijken. Dikke ranken scheurden zomaar vanzelf van de muur af en werden plotseling langer. Ze wonden zich snel om het donkere wezen dat daar stond heen en klitten zich er helemaal omheen. Zedd was bijna bij hen.

‘Waar gaan we naartoe?’ vroeg Chase aan hem.

Zedd draaide zich om. Hij zag er moe uit. ‘Laten we kijken of we het hierin kunnen opsluiten.’

Het wezen rukte aan de ranken toen die hem naar de grond trokken, en sneed ze met zijn scherpe klauwen door terwijl zij met z’n drieën de grote deur door gingen. Chase en Zedd namen ieder een van de vergulde metalen deuren en duwden ze dicht.

Van de andere kant klonk gejang en toen een harde klap. Er bolde een grote deuk in de deur naar buiten, waardoor Zedd tegen de grond werd geslagen. Chase legde een hand op elke deur en drukte er met zijn volle gewicht tegenaan terwijl het wezen er aan de andere kant op beukte.

Afgrijpselijke kreten klonken door het metaal terwijl het wezen aan de deur klauwde. Chase was met zweet en bloed overdekt. Zedd sprong overeind en hielp Chase de deuren dicht te houden.

Een klauw stak door de spleet tussen de twee helften en gleed omlaag; toen kwam er aan de onderkant nog een uit. Door de deur heen kon Rachel het wezen horen lachen. Chase kreunde terwijl hij duwde. De deuren knersten. De tovenaar ging achteruit en stak zijn armen naar voren, met zijn vingers omhoog, alsof hij tegen de lucht duwde. Het gekners hield op. Het wezen jankte harder.

Zedd greep Chase bij zijn mouw. ‘Ga weg hier.’

Chase trok zich van de deuren terug. ‘Zullen ze het houden?’

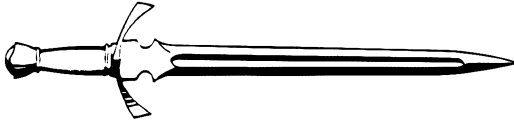
‘Ik denk het niet. Als hij op je af komt, moet je gewoon weglopen. Als je rent of stilstaat, trek je zijn aandacht. Zeg dat tegen iedereen die je ziet.’

‘Zedd, wat is dat voor wezen?’

Er klonk weer een harde klap en er bolde opnieuw een grote bluts uit in de deur. De punten van klauwen doorboorden het metaal en maakten er scheuren in. Het geluid deed pijn aan Rachels oren.

‘Ga! Nu!’

Chase pakte haar met een arm rond haar middel op en begon de zaal door te rennen.

Zedd betastte doelloos de steen in zijn binnenzak door de grove stof van zijn mantel heen, toen hij zag hoe de klauwen zich door de scheuren in het metaal terugtrokken. Hij draaide zich om en keek naar de grenswachter die Rachel door de zaal droeg. Ze hadden hooguit enkele tientallen passen afgelegd toen een van de deuren met een vreselijke dreun uit zijn hengsels vloog. De sterke scharnieren lagen aan diggelen alsof ze van klei waren.

Zedd dook opzij, en de met goud beslagen deur miste hem op een haar na toen hij de zaal door vloog en tegen de gepolijste granieten muur knalde, waardoor metaalscherven in het rond vlogen en steengruis door de ruimte wervelde. Zedd kwam met een buiteling overeind en rende weg.

De skrieling sprong uit de Tuin des Levens de zaal in. Zijn romp was nauwelijks meer dan een gedrongen skelet bedekt met een dun laagje droge, brosse, geblakerde huid, als een lijk dat jarenlang in de zon had liggen drogen. Wit bot stak uit op plaatsen waar de huid, die hier en daar in flappen neerhing, in het gevecht was gescheurd, maar dat scheen het schepsel niet te deren; het was een wezen uit de onderwereld, niet gehinderd door de zwakheden van het leven. Er was geen bloed.

Als het genoeg uit elkaar kon worden gescheurd, of in stukken gehakt, was het misschien tegen te houden, maar het was vreselijk snel. En toverkunst deed het ongetwijfeld niet veel kwaad. Het was een wezen van subtractieve magie; het zoog additieve magie op als een spons.

Misschien kon het met subtractieve magie worden vernietigd, maar Zedd bezat niets van dat deel van de gave. Geen enkele tovenaar in de afgelopen paar duizend jaar had die bezeten. Sommigen hadden dan misschien een roeping voor het subtractieve gehad – Darken Rahl was daarvan het bewijs –, maar geen had er de gave voor gehad.

Nee, zijn magie zou dit wezen niet tegenhouden. In elk geval niet direct, dacht de tovenaar. Maar indirect misschien?

Zedd liep achteruit terwijl de skrieling met knipperende, verbijsterde ogen toekeek. Nu, dacht hij, zolang hij stilstaat. Zedd concentreerde zich, verzamelde de lucht en maakte die compact, compact genoeg om de zware deur op te tillen. Hij was moe; het vereiste inspanning. Hij duwde inwen-

dig grommend tegen de lucht, en smeede de deur op de rug van de skrieling. Stof warrelde door de zaal op toen de deur het wezen tegen de grond smakte. Het jankte. Zedd vroeg zich af of het van pijn of woede was.

De deur ging omhoog en stenen splinters gleden eraf. De skrieling hield de zware deur met één klauwachtige hand omhoog en lachte, met een houtachtige rank van de wingerd waarmee Zedd had geprobeerd hem te wurgen nog steeds om zijn nek.

‘Verdorie,’ mompelde Zedd. ‘Het zit ook altijd tegen.’

Zedd bleef achteruitlopen. De deur kletterde op de grond toen de skrieling eronderuit stapte en volgde. Hij begon te ontdekken dat de mensen die liepen dezelfde waren als die renden of stilstonden. Dit was een onbekende wereld voor hem. Zedd moest iets bedenken voordat het wezen meer te weten kwam. Als hij maar niet zo moe was.

Chase liep een brede marmeren trap af. Zedd volgde hem met snelle passen. Als hij er zeker van was geweest dat de skrieling het niet op Chase of Rachel gemunt had, zou hij een andere weg hebben genomen om het gevaar van hen weg te lokken, maar hij kon hen even gemakkelijk achterna gaan, en hij wilde Chase niet in de steek laten om hem er alleen tegen te laten vechten.

Een man en een vrouw, beiden in witte gewaden, kwamen de trap op. Chase probeerde hen te laten omkeren, maar ze glipten langs hem heen.

‘Gewoon lopen!’ schreeuwde Zedd tegen hen. ‘Niet rennen. Ga terug of jullie zullen worden gedood!’ In verwarring trokken ze hun wenkbrauwen tegen hem op.

De skrieling schuifelde verder naar de trap; zijn klauwen tikten en krasten op de marmeren vloer. Zedd kon hem horen hijgen met dat zenuwslopende bijna-lachende geluid.

De twee mensen zagen het donkere wezen en verstijfden; hun blauwe ogen sperden zich wijd open. Zedd gaf hun een duw, waardoor ze omdraaiden, en dwong hen in de richting van de trap. Ze begonnen allebei plotseling te rennen en sprongen met drie treden tegelijk de trap af, zodat hun blonde haren en witte gewaden wapperden.

‘Niet rennen!’ riepen Zedd en Chase tegelijkertijd.

De skrieling verhief zich op zijn geklauwde tenen, aangetrokken door de plotselinge beweging. Hij liet een kakelende lach horen en snelde naar de trap. Zedd balde een vuist van lucht samen en trof hem op de borst, waardoor hij een stap achteruit werd geslagen. De skrieling merkte het nauwelijks. Hij tuurde over de gebeeldhouwde stenen balustrade bovenaan en zag de mensen rennen.

Met een kakelend geluid greep hij de leuning, sprong eroverheen en liet zich ruim zes meter naar de twee in het wit geklede rennende figuren toe vallen. Chase drukte meteen Rachels gezicht tegen zijn schouder, draaide zich om en liep weer omhoog, de trap op. Hij wist wat er zou gebeuren, en hij kon daar niets aan veranderen.

Zedd wachtte bovenaan. ‘Haast je, nu hij is afgeleid.’

Er volgde een heel korte worsteling, en er klonken kreten die even kort

duurden. Huilend gelach weerkaatste in het trappenhuis. Bloed spetterde in een boog tegen het witte marmer omhoog, bijna tot waar Chase de trap op stormde. Rachel drukte haar gezicht tegen hem aan en hield haar armen stevig om zijn nek, maar gaf geen kik.

Zedd was onder de indruk van haar. Hij had nog nooit iemand die zo jong was haar verstand zo goed zien gebruiken als zij. Ze was knap. Knap en flink. Hij begreep waarom Giller haar had gebruikt om te proberen het laatste kistje van Orden voor Darken Rahl verborgen te houden. Daar hadden tovenaars een handje van: mensen gebruiken om te doen wat gedaan moest worden.

Het drietal rende de zaal door tot de skrieling boven aan de trap verscheen; toen deinsden ze langzaam achteruit. De skrieling grijnsde met bloedrode tanden, zijn onsterfelijke zwarte ogen weerkaatsten heel even als goud in het zonlicht dat door een hoog smal raam naar binnen viel. Hij knipperde tegen het licht, likte het bloed van zijn klauwen en sprong toen achter hen aan. Ze gingen de volgende trap af. Het schepsel volgde, bleef soms even in verwarring staan, kraste op de gladde steen, ogenschijnlijk onzeker of zij degenen waren die hij moest hebben.

Chase hield Rachel in zijn ene arm en een zwaard in zijn andere hand. Zedd bleef tussen hen en de skrieling in toen ze achteruit een kleine zaal door liepen. De skrieling klom tegen de muren op, waarbij hij over de gladde steen kraste, en over tapisserieën sprong, die hij met zijn klauwen stukscheurde terwijl hij het drietal achtervolgde.

Geboende notehouten wandtafels, elk met drie sierlijke gebeeldhouwde potten als wingerdranken en bespikkeld met vergulde bloesems, vielen om in de zaal toen de skrieling er met een klauw tegen duwde, grijnzend en lachend bij het geluid van kristallen vazen die op de stenen vloer in scherven vielen. Water en bloemen vielen op tapijten. De skrieling sprong omlaag en scheurde een kostbaar blauw met geel Tanimuraans tapijt aan flarden terwijl hij hilde van het lachen, en rende toen tegen de muur op naar het plafond.

Hij liep als een spin over het plafond, met de kop omlaag, en hield hen in de gaten.

‘Hoe doet hij dat?’ fluisterde Chase.

Zedd schudde alleen maar zijn hoofd terwijl ze achteruit de immense binnenste zalen van het Volkspaleis in liepen. Het plafond was hier meer dan vijftien meter hoog, een verzameling van vierpuntige geribde bogen die door een zuil op de hoek van elke boog omhoog werden gehouden.

Plotseling schoot de skrieling langs het plafond van de kleine zaal waarin hij zich bevond en sprong op hen af.

Zedd liet een vuurstraal los terwijl het wezen door de lucht vloog. Hij miste; het vuur blakerde de granieten muur en liet een spoor van zwart roet achter voor het verdween.

Voor de eerste keer miste Chase niet. Met een zware klap van zijn zwaard hakte hij de skrieling een arm af. Voor de eerste keer hilde de skrieling van pijn. Hij buitelde over de grond en snelde achter een groen-gederde

grijze marmeren zuil. De afgehakte arm lag trillend en grijpend op de stenen vloer.

Soldaten kwamen de enorme zaal door rennen met hun zwaarden in de hand, en het gekletter van hun wapenrusting en wapens echode tegen de gewelfde plafonds in de hoogte, en het geklepper van hun laarzen werd weerkaatst door de tegels rondom de gebedspoel. Soldaten van D'Hara waren fel, en ze zagen er nog feller uit toen ze ontdekten dat er een indringer in het paleis was.

Zedd voelde een vreemd soort bezorgdheid toen hij ze zag. Een paar dagen geleden zouden ze hem hebben meegesleurd naar hun vroegere meester Rahl om te worden gedood; nu waren zij de trouwe volgelingen van de nieuwe meester Rahl, Zedds kleinzoon Richard.

Toen Zedd de soldaten zag aankomen, besepte hij dat de zalen vol mensen waren. De middaggebedsdienst was net afgelopen. Dit kon een bloedbad worden, ook al had de skrieling maar één arm. Hij zou enkele tientallen van hen kunnen doden voor ze er ook maar aan dachten om te vluchten. En wanneer ze dat deden, zou hij er nog meer doden. Ze moesten al die mensen weg zien te krijgen.

De soldaten snelden naar de tovenaars toe, met onverbiddelijke blik, onderzoekend, paraat, op zoek naar de oorzaak van de opschudding. Zedd wendde zich tot de commandant, een zwaar gespierde man gekleed in leer en met een glimmend borstkurask waarop een sierlijke letter R was gegraveerd: het symbool van het huis Rahl. De littekens van zijn rang waren in bovenarmen gekerfd die slechts door mouwen van grove maliën waren bedekt. Felblauwe ogen keken boos van onder zijn glanzende helm.

‘Wat is hier aan de hand?’ vroeg hij.

‘Haal al die mensen uit deze zaal. Ze zijn allemaal in gevaar.’

Het gezicht van de commandant liep rood aan achter de wangplaten van zijn helm. ‘Ik ben militair, verdorie, en geen schaapherder.’

Zedd knarste met zijn tanden. ‘En de eerste plicht van een soldaat is om mensen te beschermen. Als u die mensen niet uit deze zaal haalt, commandant, zal ik ervoor zorgen dat u een schaapherder wordt.’

De vuist van de commandant schoot naar zijn hart bij wijze van groet, en zijn stem klonk plotseling beheerst toen hij besepte met wie hij redetwistte. ‘Zoals u beveelt, tovenaars Zorander.’ Hij richtte zijn woede nu op zijn manschappen. ‘Laat iedereen teruggaan! Als de gesmeerde bliksem! Verspreid je! Veeg de zaal schoon!’

De soldaten verspreidden zich, een golf van verbijsterde mensen voor zich uit duwend. Zedd hoopte dat zij ze er allemaal veilig uit konden krijgen, dan konden ze de skrieling misschien met hulp van de soldaten insluiten en aan stukken hakken.

Maar toen schoot de skrieling achter de pilaar vandaan, een zwarte streep die over de vloer scheurde. Hij duikelde in een dichte hoop toeschouwers die de soldaten terugdreven, waarbij velen over elkaar op de grond vielen. Kreten en jammerklachten en het afgrijselijke gelach van de skrieling barstten van de andere kant van de zaal los.

Soldaten stortten zich op het schepsel en werden bloedend teruggeworpen toen meer mannen hen te hulp kwamen. In de door paniek overvallen groep mensen waren de zwaarden en bijlen van de soldaten machteloos toen de skrieling zich een bloederig pad door de lichamen baande. Hij was niet voorzichtiger met de gewapende soldaten dan met ongewapende onschuldigen. Hij klauwde eenvoudig naar iedereen die dicht genoeg in zijn buurt was.

‘Verdorie!’ vloekte Zedd. Hij wendde zich tot Chase. ‘Blijf dicht bij me. We moeten hem weglukken.’ Hij keek rond. ‘Daarginds. De gebedspoel.’ Ze renden naar het vierkante waterbassin dat onder een opening in het dak lag. Zonlicht stroomde omlaag in rimpelende patronen die op de zuil aan een van de hoeken weerkaatsten. Een bel hing op de donkere pokdalige rots die in het water stond, niet in het midden. Oranje vissen gleden door het ondiepe bassin, onverschillig voor de herrie boven.

Zedd kreeg een idee. De skrieling had ongetwijfeld geen last van vuur; wanneer het hem trof, begon hij hoogstens een beetje te stomen. Hij negeerde de geluiden van pijn en doodsangst en strekte zijn handen over het water uit. Hij verzamelde de warmte ervan en bereidde het voor op wat hij van plan was te doen. Hij kon golven van hitte vlak boven de oppervlakte van het water zien dansen. Hij hield de opstijgende hitte op dat punt, zodat die net niet ontbrandde.

‘Als hij komt,’ zei hij tegen Chase, ‘moeten we hem in het water zien te krijgen.’

Chase knikte. Zedd was blij dat de grenswachter niet iemand was wie je altijd alles moest uitleggen, en dat hij verstandig genoeg was om geen kostbare seconden te verspillen door vragen te stellen. Chase zette Rachel op de vloer. ‘Blijf achter me,’ zei hij tegen haar.

Zij stelde ook geen vragen. Ze knikte en drukte haar pop dicht tegen zich aan. Zedd zag dat ze het vuurstokje in haar andere hand klemde. Ze was inderdaad flink. Hij draaide zich om naar de herrie in de zaal, hief een hand op en zond kietelende tongen van vuur naar het wild zwaaiende donkere wezen in het midden. De soldaten trokken zich terug.

De skrieling richtte zich op, draaide zich om en liet intussen een afgebeten arm tussen zijn tanden vandaan vallen. Stoom steeg op waar de vlammen aan hem hadden gelikt. Hij siste een kakelende lach tegen de tovenaar, die nog in het zonlicht bij de poel stond.

De soldaten duwden de overgebleven mensen de zalen door, hoewel ze deze aanmoediging niet langer nodig hadden. Zedd rolde ballen van vuur over de vloer. De skrieling sloeg ze opzij en ze doofden in een regen van vonken. Zedd wist dat het vuur hem geen kwaad zou doen; hij wilde alleen maar zijn aandacht trekken. En dat lukte.

‘Denk eraan,’ zei hij tegen Chase, ‘hij moet het water in.’

‘Je vindt het toch niet erg als hij dood is wanneer hij erin gaat?’

‘Des te beter.’

Met een gekletter van klauwen tegen steen stormde de skrieling door de zaal. De punten van de klauwen krasten in de vloer en wierpen kleine stof-

wolkjes met schilfers en scherfjes op. Zedd trof hem met mokers van samengeperste lucht, hamerde hem neer, hield zijn aandacht vast en probeerde hem zodanig te vertragen dat ze hem misschien konden aanpakken. Maar elke keer kwam hij snel overeind en stormde hij verder. Chase zakte nog wat verder op zijn hurken neer; hij was er klaar voor, nu met een knuppel met zes bladen in zijn hand in plaats van een zwaard.

De skrieling maakte een onmogelijke sprong door de lucht, op de tovenaar af, en kwam jankend op hem neer voor die kans zag om hem af te wenden. Terwijl hij op de grond werd gegooid, weefde Zedd webben van lucht om de zwaaiende klauw op een afstand te houden. Tandens beten venijnig naar zijn keel.

Mens en beest rolden één keer om, en toen de skrieling boven kwam te liggen, zwaaide Chase de knuppel naar zijn kop en gaf een afschampende klap. Hij wentelde naar hem toe en sloeg hem recht op de borst, waardoor hij van de tovenaar af viel. Bij die klap kon Zedd botten horen breken. De skrieling scheen het nauwelijks te merken.

Zijn ene arm schoot uit en sloeg de benen onder Chase vandaan. Toen sprong hij op zijn borst, terwijl hij met een luide grom op de vloer terecht kwam. Zedd deed zijn best om weer bij zijn positieven te komen. Rachel legde het vuurstokje op de rug van de skrieling, en vlammen barstten uit. Zedd drukte met lucht tegen hem aan in een poging hem in het water te duwen, maar de skrieling hield zich met zijn klauw aan Chase vast om te verhinderen dat hij omver werd geduwd. Nijdige zwarte ogen keken woest van achter het vuur. Lippen krulden om tot een grauw.

Chase bracht de knuppel met beide handen omhoog en trof het machtige schepsel midden op de rug. Door de schok kwam de skrieling in het bassin terecht. Sissende stoom steeg op toen vuur het water raakte.

Onmiddellijk liet Zedd de lucht boven het water ontbranden en hij gebruikte de hitte in het water om het vuur brandend te houden. Het vuur van de tovenaar zoog alle warmte uit het water. Het hele bassin stelde tot een massief blok ijs. De skrieling was ingevroren. Het vuur doofde spetterend toen de hitte die het voedde was uitgeput. Er viel een plotselinge stilte, op het gekreun van de gewonden na.

Rachel stortte zich op Chase, haar stem verstikt door tranen. 'Chase, Chase, is alles in orde met je?'

Hij sloeg een arm om haar heen terwijl hij zich overeind hees tot hij zat. 'Ja hoor, kleintje.'

Zedd kon zien dat dat niet helemaal waar was. 'Chase, ga op die bank zitten. Ik moet die mensen helpen, en ik wil niet dat kinderoogen zien wat daar aan de hand is.'

Hij wist dat dit verzoek meer zou uithalen dan wanneer hij tegen Chase zei dat hij niet wilde dat hij met zijn verwondingen zou rondlopen tot ervoor gezorgd kon worden. Toch was Zedd enigszins verbaasd toen Chase zonder protest knikte.

De commandant en acht van zijn mannen kwamen eraan rennen. Enkelen van hen zaten onder het bloed; één had gekartelde sneden van klauwen

dwars door het metaal van zijn borstkuras. Ze keken naar de in het bassin ingevroren skrieling. ‘Mooi gedaan, tovenaars Zorander.’ De commandant gaf een knikje en glimlachte eerbiedig. ‘Er zijn daarginds nog een paar mensen die nog in leven zijn. Kunt u misschien iets voor ze doen?’

‘Ik zal kijken. Commandant, laat uw manschappen hun strijdbijlen gebruiken om dat wezen in stukken te hakken voor hij bedenkt hoe hij het ijs kan laten smelten.’

Zijn ogen gingen breed open. ‘U bedoelt dat hij nog leeft?’

Zedd gromde instemmend. ‘Hoe eerder hoe beter, commandant.’

De mannen hadden hun halvemaanvormige bijlen al van hun riemen losgehaakt en wachtten op het bevel. De commandant knikte tegen hen en ze stormden het ijs op, zwaaiend tot ze glijdend tot stilstand kwamen.

Hij sprak nu zachter. ‘Tovenaar Zorander, wat is dat voor wezen?’

Zedd keek van het gezicht van de man naar Chase, die gespannen luisterde. Hij hield de blik van de grenswachter vast. ‘Het is een skrieling.’ Chase vertoonde geen enkele reactie; de grenswachter deed dat zelden. Zedd richtte zich weer tot de commandant.

De blauwe ogen van de grote man waren breed open. ‘Zijn de skrielingen los?’ fluisterde hij. ‘Tovenaar Zorander... dat méént u toch niet?’

Zedd bekeek het gezicht van de man. Hij zag littekens die hij niet eerder had gezien, littekens opgelopen in gevechten op leven en dood. Voor een soldaat van D’Hara was er zelden een ander soort strijd. Dit was een man wiens ogen nooit enig teken van angst vertoonden. Zelfs niet in het aangezicht van de dood.

Zedd zuchtte. Hij had al dagen niet geslapen. Nadat de quads waren gekomen en hadden geprobeerd Kahlan gevangen te nemen, en zij had gedacht dat Richard was gedood, had ze haar toevlucht genomen tot de Con Dar, de Bloedwoede, en hun aanvallers gedood. Zij, Chase en Zedd hadden drie dagen en nachten gelopen om het paleis te bereiken, zodat zij wraak kon nemen. Het was onmogelijk om een Belijdster in de greep van de Con Dar, die oude mengeling van toverkunsten, tegen te houden. Toen waren zij gevangengenomen en hadden ze ontdekt dat Richard nog leefde. Dat was pas gisteren gebeurd, maar het leek een eeuwigheid geleden.

Darken Rahl was de hele nacht bezig geweest om de magie van Orden uit de drie kistjes te halen terwijl zij hulpeloos hadden toegekeken, maar vanmorgen was hij gedood doordat hij het verkeerde kistje had geopend. Gedood door de Eerste Wet van de Magie, gehanteerd door Richard. Het bewijs dat Richard de gave bezat, ook al geloofde Richard het niet, want alleen iemand met de gave kon de Eerste Wet van de Magie op een tovenaars met het talent van Darken Rahl toepassen.

Zedd keek heel even naar de mannen die op de skrieling in het ijs inhakten. ‘Hoe heet u, commandant?’

De man ging trots en stram in de houding staan. ‘Commandant-generaal Trimack, Eerste Rot van de Paleiswacht.’

‘Eerste Rot? Wat is dat?’

Trots verstijfde de kaak van de man nog meer. ‘Wij zijn de ring van staal

rond heer Rahl zelf, tovenaars Zorander. Tweeduizend man. Wij vallen als één man aan voor het kwaad ook maar een blik op heer Rahl kan werpen.’ Zedd knikte. ‘Commandant-generaal Trimack, iemand in uw positie weet dat het tot de verantwoordelijkheid van de hogere rangen behoort om de last van kennis in stilte en eenzaamheid te dragen.’

‘Dat weet ik.’

‘Uw kennis dat dit wezen een skrieling is, is een van die lasten. Voorlopig in elk geval.’

Trimack zuchtte diep en knikte. ‘Ik begrijp het.’ Hij keek naar de mensen op de vloer in de zaal. ‘En de gewonden, tovenaars Zorander?’

Zedd had respect voor een militair die bezorgd was om gewonde onschuldigen. Zijn eerdere onachtzaamheid was plicht geweest, geen gevoelloosheid. Het was zijn instinct geweest om de aanval het hoofd te bieden.

Zedd liep de zaal door met Trimack aan zijn zijde. ‘U weet dat Darken Rahl dood is?’

‘Ja. Ik was eerder vandaag op het grote plein. Ik heb de nieuwe heer Rahl gezien voordat hij wegvloog op de rode draak.’

‘En u zult Richard even trouw dienen als u in het verleden hebt gediend?’

‘Hij is een Rahl, nietwaar?’

‘Hij is een Rahl.’

‘En hij heeft de gave?’

‘Die heeft hij.’

Trimack knikte. ‘Tot de laatste man. Voor het kwaad een blik op hem werpt.’

Zedd keek hem aan. ‘Hij zal geen gemakkelijke man zijn om onder te dienen. Hij is koppig.’

‘Hij is een Rahl. Dat komt op hetzelfde neer.’

Zedd glimlachte onwillekeurig. ‘Hij is ook mijn kleinzoon, hoewel hij dat nog niet weet. Eigenlijk weet hij niet eens dat hij een Rahl is. Of heer Rahl. Richard zal misschien niet veel op hebben met de positie waarin hij zich bevindt. Maar er komt een dag waarop hij u nodig zal hebben. Ik zou het als een persoonlijke gunst beschouwen, commandant-generaal Trimack, als u hem enig begrip zou willen tonen.’

Trimacks ogen overzagen het terrein, altijd klaar voor elk nieuw gevaar. ‘Ik zou voor hem mijn leven geven.’

‘Ik denk dat hij in het begin meer heeft aan begrip. Hij beschouwt zichzelf als niets meer dan een woudloper. Hij is van nature en krachtens geboorte een leider, maar niet volgens zijn eigen oordeel. Hij zal niets van zijn nieuwe positie willen weten, maar toch is deze hem ten deel gevallen.’

Eindelijk verscheen er een glimlach op het gezicht van Trimack. ‘Afgesproken.’ Hij bleef staan en keerde zich om naar de tovenaars. ‘Ik ben een soldaat van D’Hara. Ik dien heer Rahl. Maar heer Rahl moet ook ons dienen. Ik ben het staal tegen staal. Hij moet de magie tegen magie zijn. Zonder het staal zal hij misschien toch overleven, maar zonder de magie zal ons dat niet lukken. Vertel me nu wat een skrieling buiten de onderwereld doet.’

Zedd zuchtte en knikte. ‘Uw vroegere heer Rahl hield zich bezig met gevaarlijke magie. Magie van de onderwereld. Hij heeft de sluier tussen deze wereld en de onderwereld gescheurd.’

‘De stommeling. Hij wordt geacht ons te dienen, niet ons de eeuwige nacht in te voeren. Iemand had hem moeten doden.’

‘Iemand heeft dat gedaan: Richard.’

Trimack gromde. ‘Dan dient heer Rahl ons dus al.’

‘Een paar dagen geleden zou iemand die gedachte als verraad hebben beschouwd.’

‘Het is een groter verraad om de levenden aan de doden uit te leveren.’

‘Gisteren zou u Richard hebben gedood om hem te beletten Darken Rahl kwaad te doen.’

‘En gisteren zou hij mij hebben gedood om zijn vijand te pakken te krijgen. Maar nu dienen wij elkaar. Alleen een dwaas loopt achteruit de toekomst in.’

Zedd knikte en schonk de commandant een kleine maar warme glimlach van eerbied, maar toen hij zich dicht naar hem toe boog, kneep hij zijn ogen dicht. ‘Als de sluier niet wordt gesloten, commandant, en de Wachter op de wereld wordt losgelaten, zal iedereen hetzelfde lot delen. Niet alleen D’Hara, maar de hele wereld zal worden opgeslokt. Voor zover ik de profetieën heb gelezen, is Richard misschien de enige die de sluier kan sluiten. Denkt u daar maar aan, als het kwaad probeert een blik op Richard te werpen.’

Trimacks ogen keken ijsig. ‘Staal tegen staal, opdat hij de magie tegen magie mag zijn.’

‘Goed. Zo is het precies.’